

Florence van de Haar

Mooier als ik lach

A.W. Bruna Uitgevers

1

We komen alle drie tegelijk aan. Ja, ook ik ben onder mijn dekens vandaan gekomen. Het is het laatste weekend voordat ik weer begin met werken en dat gaan we vieren. Ik lag er ‘even uit’, zullen we maar zeggen. Noem het overspannen, noem het een rustpauze, noem het een reflectiemoment, noem het een quarterlifecrisis. Noem het wat je wil: ik bleef een maand thuis. Inclusief gespannen schouder- en nekspieren, zonder zin in het leven – of in wat dan ook. Weer-gaan-werken is wat mij betreft dus ook geen reden voor een feestje, maar ‘dan zien we elkaar weer eens,’ had Vivian gezegd.

Aanvankelijk zou haar vriend er ook bij zijn, maar die bleek verkouden (het heerst) en wilde ons niet aansteken (de schat). Voor mij geen probleem dat hij er niet is, want ik voel me naast hem altijd een enorme klaploper en hij grijpt ook elke kans aan om me dat gevoel te geven – alsof mijn zorgtoeslag rechtstreeks uit zijn zak komt.

Ik pluk zenuwachtig aan mijn pony. Zo’n plakkende zweetpony aan je voorhoofd ziet er extreem ongewassen

uit. Nou was ik heel toevallig de afgelopen tijd ook vaak ongewassen, maar dat hoeven zij niet te weten.

Bovendien moet dat dagenlang in hetzelfde kloffie bankhangen (en slapen) ook maar eens afgelopen zijn. Of zoals mijn moeder vanmorgen aan de telefoon nog had gezegd: ‘Hupsakeetje! Gewoon even iets leuks aantrekken! En opmaken!’

Ik zwaai, zet mijn fiets op slot en loop zo nonchalant mogelijk naar mijn vriendinnen toe. Nog een keer omkijkend naar mijn fiets, alsof ik van een afstandje überhaupt zou kunnen zien of ik hem wel goed op slot heb gezet.

Ze doen hun best om niet bezorgd naar me te kijken. Ik pluk weer aan mijn pony voordat Ronnie me een stevige knuffel geeft en Vivian me heel even bij mijn schouders pakt. Ze zien heus wel dat het niet goed gaat, maar ze zeggen niks.

‘Nou, het gaat allemaal wel, hoor.’ Ik heb direct spijt van mijn geïrriteerde toon. ‘Hé! Ik zie een nieuwe tas,’ probeer ik opnieuw en ik wijs naar de zwarte Yves Saint Laurent die om Vivians schouder bungelt.

‘Goed hè? Aan mezelf cadeau gedaan.’

Vivian doet zichzelf heel vaak dingen cadeau. Als ze ruzie heeft gehad met de groenteboer. Als ze elke dag van de week gesport heeft. Als iemand haar parkeerplek inpikt.

Ronnie knikt naar een prieeltje midden in het park. ‘Daar zitten?’

Ze grijpt een rieten mand uit haar beschilderde bakfiets en begint te lopen.

Sierlijk slaat Ronnie een grote, gekleurde doek uit en ploft even sierlijk neer (alles wat Ronnie doet is sierlijk), Vivian gaat er onhandig naast zitten.

‘Leuke doek, Kip,’ zegt ze. ‘Lekker vlot.’

Ronnie ging naar de toneelschool en daar heeft ze ook

haar bijnaam 'Kip' vandaan. Ronnie was altijd groot fan van Joost Zwagerman geweest en hij overleed in het jaar van haar audities. Ze besloot een stuk uit zijn boek *Gimmick!* te herschrijven, vanuit het perspectief van de 'zwarte kanjer' waar hij het steeds over heeft. Uren had ze eraan gewerkt en het zou haar ingang worden, hier zouden docenten nog lang over doorpraten. Het was authentiek, gewaagd, zeer actueel. Wat wil zo'n toelatingscommissie nog meer? Ze kreeg er nul reactie op, wel kwam het verzoek om de scène nog eens te spelen: als kip. Zierend had ze het ons verteld, Vivian kwam niet meer bij.

Heel kort was er ook nog even het idee geweest om met z'n drieën psychologie te studeren, maar uiteindelijk ging ik Nederlands en Vivian rechten doen. Volgens haar vader speelde ze altijd al graag advocaat van de duivel, dus dan kon ze er net zo goed voor betaald worden.

'Okeeee, ik heb wijn en dips gehaald.' Vivian plant de YSL in het midden van het doek. 'Heb jij stokbrood mee?'

Kut, dat was het enige wat ik moest meenemen.

Ik schud mijn hoofd.

'Ik heb nog wel wat crackers ergens in mijn mand. Die kun je pakken.' Ronnie lacht, waardoor je de piercing in haar *frenulum* (dat woord kende ik ook niet, maar dat is dat dunne velletje onder je bovenlip) ziet. 'Ze zijn glutenvrij en zo droog als de kont van Sinterklaas, maar als je daar niks op tegen hebt, zijn ze voor jou.'

We hebben elkaar vijf weken niet gezien en wat mij betreft was dat prima, maar eens in de zoveel tijd met z'n drieën afspreken is voor Vivian heel belangrijk. Zij ziet vriendschappen namelijk als iets wat je kunt afstrepen. En bij Ronnie is het altijd net geluk hebben als ze kan, die leeft namelijk nogal 'in het moment'.

Jaren geleden was dit ondenkbaar, hoor. Toen belden we

elkaar om de haverklap. Over feestjes. Onze studies. En over jongens, eigenlijk meestal over jongens. Elke date werd uitvoerig besproken, elke sms nauwkeurig uitgeplozen en onze teleurstellingen vierden we in de stad. ‘Hij verdient jou niet!’ schreeuwden we dan in elkaars oren over de muziek of luid klinkende bel van onze vaste doorzakplek de Pianobar heen.

Vivian draait zich naar me toe. ‘En hoe ging het met Suus?’

‘Wie is Suus?’ vraagt Ronnie.

‘Een studiegenoot van mijn broer,’ antwoordt Vivian.

‘Rot op. Heb je weer zo’n arm studentje lopen uitmelken?’

‘Wie heeft het over uitmelken? Ze had mijn hele etage. Van alle gemakken voorzien en binnen de ring van Amsterdam. Daar mag voor betaald worden.’

‘Je betaalt zelf niet eens huur.’

‘Daar gaat het niet om, Kip. Ze betaalde een redelijke prijs voor wat de ruimte waard is.’

Suus verbleef afgelopen maand op Vivians etage, toen die was skiën met haar familie en daarna aansluitend met haar vriend Rogier naar Wenen was gegaan. Ik had heel hard mijn best gedaan om me niet te veel met Suus te bemoeien, en met succes, want ik was haar in de afgelopen maand maar drie keer tegengekomen.

Voorheen gingen Vivian, Ronnie en ik elke zomer naar Lagos, een klein stadje aan de zuidkust van Portugal. Die vakantie was heilig, want bij mij thuis gingen we nooit op vakantie (een stedentrip met school telt niet), bij Ronnie gingen ze een midweek naar de Vogezen (kamperen op een biodynamische camping met een geit telt ook niet) en Vivians familie wilde nooit naar de zon (vakantie in de sneeuw telt al helemaal niet). Ook toen onze levens steeds

drukker werden, bleef de vakantie staan. Tot twee jaar geleden.

In Portugal sliepen we met z'n drieën altijd in hetzelfde huisje boven op een berg met een klein dakterras met een rood-met-witgestreepte parasol erop waar we altijd om vochten omdat dat dakterras de heetste plek van heel Lagos was. 's Ochtends reden we (lees: ik) naar het strand in een gehuurde witte Fiat 500 die elk moment uit elkaar kon vallen. Ronnie en Vivian stemden elke ochtend over wie er moest rijden en ze stemden altijd op mij. Op een gegeven moment was het geen grapje meer en reed ik gewoon standaard. Daarna lagen we meestal tot een uur of twee op het strand. Ik kreeg meer sproeten, Vivian werd vuurrood en Ronnie wilde altijd beachvolleyballen, waardoor ze bevriend raakte met knappe, fitte mensen die wisten waar alle leuke feestjes waren. Na de siësta, en voordat we aan het avondprogramma (diner, drinken, dansen) begonnen, douchten we om de beurt en soms tegelijk. Alleen even snel benen scheren! Daarna smeerden we onze gebruikte lijven in en maakten we elkaar op. We aten stoofpot *cataplana de marisco*, *bacalhau*, sardines en pastel de nata op de boulevard, we dronken kannen sangria en Licor Beirão en propeten schijfjes citroen in flesjes Sol. We deelden onze diepste geheimen. Vivian vertelde over de moeilijke band met haar ouders, hoe het haar soms opvrat dat ze zoveel voor haar betaalden, maar dat ze ook vond dat ze recht had op compensatie voor hun emotionele tekortkomingen. Ronnie over haar onzekerheid als actrice, en of ze wel gecast zou gaan worden om haar talent of enkel voor de diversiteit. En ik over hoe het mij niet lukte om te aarden in Amsterdam, al stelde dat, vergeleken bij datgene wat ik nu al twee jaar voor ze geheimhoud, geen reet voor.

We dansten de hele nacht, soms op de meeste bijzondere

plekken, zoals een glazen plateau in zee of in lege zwembaden van nachtclubs. Onderweg naar huis plasten we tussen de bloembakken op de boulevard of ergens halverwege de berg, zodat je de urine meters ver naar beneden kon zien sijpelen, logen *for absolutely no reason* over onze namen en levens tegen vreemden in de rokersruimte en lieten ons soms thuisbrengen door dronken Portugezen. Wat kan ik zeggen? *Girls just wanna have fun.*

Nu zijn we bijna dertig en spreken we elkaar veel minder. Afspreken voelt vaak als een onderhoudsbeurt. Hoe is het op je werk? Hoe is het in de liefde? Hoe was dat weekendje London?

Ronnie vist drie plastic champagneglazen uit haar mand, schenkt voor ons in.

‘Nog niet drinken. Ik heb nieuws!’

Ze kucht even zoals mensen doen als ze iets belangrijks willen zeggen.

‘Ik heb er lang over nagedacht en...’ Ze pauzeert tot ze onze volle aandacht heeft. ‘Ik heb besloten om mijn naam te veranderen.’

We vallen stil. Vivian en ik wisselen kort een blik. Ik durf er vergif op in te nemen dat Vivian ook denkt aan die keer dat Ronnie besloot om alleen nog maar oranje te dragen, of die keer dat ze yogadocent wilde worden of die keer dat ze vegan werd – duurde allemaal maximaal drie weken, waarvan ze die oranje outfits nog het langst volhield.

‘Waarom in hemelsnaam?’ Vivian plukt een vliegje uit haar glas.

‘Omdat het onzin is. Mijn naam: Ronnie. Ron-nie.’

‘Jouw ouders hebben die naam met zorg uitgekozen. Dat ga je toch niet zomaar veranderen?’

Ronnie zucht. ‘Met zorg? Mijn ouders hebben me naar Ronald Isley van The Isley Brothers vernoemd.’

Ronnie en ik moeten lachen en Vivian smeert het vliegje af aan het kleed waar we op zitten.

‘Ik vind het aanstellerij.’

‘Nou, kom op. Vivian, ik meen het!’ Ronnie trekt haar gezicht weer strak. ‘Het is gewoon een mannaam, maar dan een verkleinde versie omdat ik een vrouw ben. Dat is toch raar?’

‘Kip, kunnen we misschien één middag gezellig bubbelen zonder dat het gaat over mannen of over het patriarchaat of over intersectioneel versus liberaal feminisme of welk ander nieuw ding je dan ook hebt geleerd op TikTok?’

Ronnie begint haar dreads in een grote knot boven op haar hoofd te draaien. ‘Jij neemt dit niet serieus genoeg. Jij denkt dat je er wel komt als je nét iets harder werkt, zoals Hillary Clinton. *Wake up and smell the coffee*, we gaan terug in de tijd.’

‘Niemand is geïnteresseerd in jouw feminisme, Kip. Echt helemaal niemand,’ zegt Vivian.

Ik knijp even in Ronnies hand. ‘Ik wel, hoor. Heb je al een nieuwe naam op het oog?’

‘Ja. Gewoon Ron.’

‘En dan kiest ze een mannaam!’ Vivian gooit haar handen in de lucht. ‘Nu snap ik er niks meer van!’

‘Ik vind het wel een leuk idee.’ Ik schraap mijn keel. ‘Zal ik mijn naam dan ook veranderen? Want ik heb ook een verkleinde mannaam. Steffie. Stef-fie.’

‘Jouw naam is inderdaad ook vrij belachelijk,’ zegt Ronnie.

‘Ik vind het onzin, Kip.’ Vivian houdt verontschuldigend haar hand omhoog. ‘Excuseer, Ron.’

Ik draai me naar Ronnie toe. ‘Waar komt dit ineens vandaan?’

‘Ik moet gewoon beter gaan nadenken over mijn image. Nu met de soap en zo.’

Aanvankelijk had Ronnie na haar opleiding haar zinnen gezet op cabaret en muziektheater, maar door een knieblesure kan ze geen sprongen of dansjes meer doen, waardoor ze jaren vastzat aan – zoals ze het zelf noemde – zuurdesemtheater: *Medea*, *De meeuw*, *Othello*, dat werk. Sinds een paar weken is ze aan het repeteren voor *Onderweg*, een enorm populaire soap. Zo eentje die de springplank is voor alle grote acteurs. Het wordt haar allereerste rol op tv.

‘Het is namelijk een hele overgang. Van theater naar soap. En ik wil wel echt iets uitstralen. Ergens voor staan. Snap je?’

‘En die actreutels uit je klas, wat vinden die ervan?’ Vivian neemt een grote slok.

‘Wat maakt dat uit?’

‘Serieus theater was toch het hoogst haalbare? Dat heb je zelf gezegd.’

‘Kan ik me niks van herinneren.’ Ook Ronnie giet nu de inhoud van haar glas in één keer achterover.

Vivian houdt niet van theater en kijkt alleen true crime en reality-tv. Ze heeft een grove hekel aan Ronnies vrienden, vindt hen arrogante aanstellers. Al Ronnies vrienden zijn toneelspelers en setdressers en dansers – Ronnie heeft volgens Vivian alleen maar vrienden die gedoemd zijn om heel weinig geld te verdienen. Mensen die hun succes niet laten bepalen door status of geld, zoals Vivian en al haar vriendinnen, maar door of ze tevreden zijn met hun meest recente project. Ronnies vrienden dragen tweedehandskleding, gaan uit op dinsdagen, en kennen alles en iedereen – of kunnen heel goed doen alsof.

Vandaag draagt Ronnie een okergele, losvallende jurk

met vrolijke cowboylaarzen en een rode, suède jas met grote houten knopen. Altijd alles vintage. Vivian heeft een donkerblauw, mooizittend pak en bruinleren loafers aan. Het pak is van Ralph Lauren of Hugo Boss. De loafers van Gucci of Yves Saint Laurent. Altijd alles kotsduur. We waren altijd heel leuk om te zien samen. Heel anders en juist daarom. Ronnies dreads volgehangen met schelpjes en ringetjes. Vivians blonde bob in die strakke wetlook naar achteren. Mijn lange bruine haar, dat in de zomer vaak een bijna rode gloed kreeg. Vroeger hield ik van bijzondere spullen, ouderwetse tennisrokjes en trenchcoats, gehaakte tops, mooie leren jassen, stropdassen en opvallende, asymmetrische sieraden. Nu is het voornamelijk een bij elkaar geraapt zootje van dingen die nog schoon zijn en niet te los of te strak zitten. Als we in magazinetaal zouden spreken, noemen we dat tomboy. Sneakers, veel denim, hoody's, bomberjacks en petten. Ik heb gewoon geen zin meer om er echt moeite voor te doen.

Soms moet ik mezelf tegenhouden om mijn vriendinnen alles te vertellen. Misschien zou het wel fijn zijn om hun alles te vertellen? Maar ik doe het nooit. Alles vertellen betekent ook alles uitleggen, alles verklaren. En er valt niks uit te leggen, ik heb geen verklaring.

Ronnie schenkt de fles leeg en probeert ons over te halen om over twee weken mee te gaan naar een feestje van Ellis, een meisje dat ze een paar weken geleden heeft ontmoet. Op het Waterlooplein hadden ze tegelijk een zwarte Levi's 501 uit een stapel vodden geplukt (erg filmisch, volgens Ronnie) en waren ze in discussie geraakt over wie hem als eerste vasthad. Uiteindelijk besloten ze dat Ronnie de broek kreeg, als ze Ellis op koffie zou trakteren. Die koffie werd een borrel, de borrel werd diner, de volgende ochtend gingen ze naar de film, en die avond weer dansen.

‘Ik ben nog nooit zo verliefd geweest!’

‘Ja, daaaaag.’ Vivian knijpt haar ogen even dicht en tuit haar mond. ‘Die kennen we.’

‘Ik denk dus dat ze de reïncarnatie van Jolene is. Echt. Uit dat nummer van Dolly Parton, weet je wel. Met rood haar en groene ogen. Ze is echt een *vision*. Geloof me.’

‘Dus nu ben je met Jolene en over een paar maanden weer terug bij Tom, en dan weer naar de buurvrouw, en dan weer een of andere guy uit een of andere bar, en dan weer terug naar Tom?’

Tom was Ronnies eerste grote liefde en de enige met wie ze het langer dan zeven maanden had volgehouden. Hij gaf er geen reet om dat ze het elk halfjaar aanlegde met een ander. ‘Zolang ze maar terugkomt,’ had hij me ooit toevertrouwd toen we op Ronnies zesentwintigste verjaardag samen keken naar hoe ze het meisje achter de cocktailbar stond te versieren.

‘Dus.’ Ze trekt een ondeugend scheef lachje en haar lichtbruine ogen worden groot. ‘Gaan jullie mee naar het feestje van Ellis? Please?’

Als Ronnie iets vraagt, is het heel moeilijk om nee te zeggen.

‘Zal erover nadenken,’ Vivian trekt haar colbert recht en richt zich tot mij.

‘En jij dan? Ready om weer te gaan werken?’

‘Zeker!’ Zeg ik zo opgewekt mogelijk. ‘Echt superveel zin om weer lekker aan de slag te gaan.’

‘Dan proosten we daar de laatste slok op.’

We heffen onze glazen.

‘Op jou.’ Vivian knipoogt.

‘Op jou, Stef.’ Ronnie knijpt even in mijn hand.

2

Om te beginnen kom ik volledig natgeregend (april doet wat-ie wil, en mei blijkbaar ook) aan op mijn werk. Schrijven voor een glossy tijdschrift klinkt heel leuk, maar ik moet mezelf er vaak aan herinneren waar ik het voor doe. Niet voor het geld, moge dat duidelijk zijn. Ik verdien precies genoeg om rond te komen. Ik doe het voor het netwerk, mijn portfolio, de ervaring. Want *DUNYA* is een grote speler die deuren opent. Tenminste, toen ik er bijna drie jaar geleden ging werken.

Tijdens mijn studie werkte ik in een bioscoop en schreef ik voor een onlineplatform. Ook slechtbetaald, maar wel goed gelezen en over dingen die ertoe deden. Ik interviewde mensen over hun ambities, visies, verlangens.

Nu houd ik me voornamelijk bezig met dag- en nachtcrèmes, mooie trouw- en vakantielocaties en zogenaamd duurzame merken, of nee: brands.

Voorlopig haal ik er mijn plezier uit door op kosten van *DUNYA* zo veel mogelijk boeken en samples te bestellen en er in mijn stukken zó over te schrijven dat het de lezer ho-

pelijk snel duidelijk is: dit is een advertentie verpakt als een artikel!

Naast de thema's waarover ik moest schrijven, was elke dag met dezelfde mensen in dezelfde ruimte zitten ook iets waar ik langzamerhand gillend gek van werd. Dus verzon ik steeds vaker redenen om niet te hoeven gaan. Een lek-kende gootsteen en moeten wachten op de monteur, bijvoorbeeld. Of een pakketje waarvoor ik thuis moet blijven. Of een zieke hond.

Ik heb geen hond.

Extreem kinderachtig, ik weet het.

Als mijn collega's vroegen waarom ik zo vaak buiten de deur werkte, zei ik dat het kwam door de kou of de ventilatie of whatever in het pand, maar ik werd vooral gek van al hun persoonlijke geluiden. De manier waarop Gwen haar koffie slurpte, altijd gevolgd door een 'aah', alsof ze in een reclame speelt. De manier waarop sommigen gapen, hard en op een melodie, alsof ze hun moeheid vieren. Het gepiep van de printer omdat de papierlade leeg is, maar stagiair Lizzy-Mae te druk is met snapchatten op de plee.

Uiteindelijk, toen mijn excuses op waren en ik om allerlei andere redenen ook de deur niet meer uit wilde, ben ik gewoon een maand thuisgebleven.

In het midden van onze redactieruimte staat een glazen kubus. Die liet mijn hoofdredacteur Edien vorig jaar plaatsen om de 'transparantie in communicatie' te bevorderen. Een van de vele belachelijke ideeën die ze heeft opgedaan tijdens een zoveelste *leadership seminar*. Edien doet elk jaar een training of cursus, gek genoeg altijd in een zonnig oord, om beter te worden in wie ze is. Of wie ze niet is. Cursussen in accepteren, beheren, creëren, delegeren, evalueren. Het hele alfabet eigenlijk. Kwalificeren. Navigeren. Observeren. Registreren. Signaleren. Alles om maar niet gewoon nor-

maal te hoeven ‘communiceren’ en vooral niet te hoeven ‘incasseren’. Ze luistert naar ‘wereldmuziek’ en scheidt er heel graag over op dat ze ondanks haar drukke agenda ook nog voorleest in de bibliotheek, zich bemoeit met milieu en afval scheiden en de buurttuin bijhoudt. Ze geeft haar vijftienjarige zoon biologische, zelf in Zuid-Frankrijk gestampte wijn. En haar dochter van dertien krijgt een vaas gemaakt door kinderen van de Banyankolestam uit Oeganda. Op bedrijfsfeesten staat ze altijd meteen te dansen en dan zegt ze: ‘Ik ben bijna vijftig en hoef me nergens voor te schamen!’ Ze houdt van ‘aanpakken’, maar weet ook wanneer ze moet ‘loslaten’. Sommige collega’s noemen haar doortastend. Ik vind haar een Anna Wintour van AliExpress die haar zure karakter probeert te verbloemen met vrolijke kleding en infantiele sieraden. Kijk mij eens gek doen met een ketting in de vorm van een vagina!

Zeg ik niet in haar gezicht natuurlijk.

‘Hé daar, maatje.’

Mijn collega Gwen staat, gehuld in een van haar kenmerkende fladderjurken (zo’n overslagjurk met ruches – bloemenprint, net boven de knie) bij het koffiezetapparaat met haar vingers om een mok gedrapeerd. Haar haren zijn met een clip half opgestoken. Haar Scapino-laarzen buigen een beetje naar binnen.

Gwen is zo iemand die haar lunch voor de hele week op zondag al klaarmaakt, zo iemand die een koelbox meeneemt naar het park en zelf smoothies maakt en speltbrood bakt.

Ze denkt dat we maatjes zijn, maar ik ben natuurlijk geen maatjes met iemand die het woord ‘maatje’ gebruikt. Als ik naar mijn plek wandel, drentelt ze als een klein kind achter me aan.

‘Oh my God. Heb je die typfouten in mijn stuk gezien?’

Die heb ik zeker gezien. Stagiaire Lizzy-Mae, altijd in voor roddels, had me erover geappt.

‘Niet gezien, Gwen.’ Onderweg gooi ik mijn jas over de verwarming.

‘Het was zo gênant. Ik had het verkeerde bestand aangeleverd. Edien was helemaal over de zeik. Waar was jij eigenlijk, echt lang niet gezien?’

‘Ik werkte even vanuit huis, soort van. Maar ik begin deze maand weer op kantoor.’

‘Ik wou dat ik dat zou kunnen, thuiswerken. Maar ik kan me gewoon zoooo niet concentreren thuis. Ik ben echt zo chaotisch, dan ga ik gewoon de was doen of zo, of naar de markt. Vergeet ik gewoon te werken! Haha!’ Ze lacht hard in mijn oor. ‘Maar dan heb je de nieuwe collega dus ook nog niet gezien? Die is vorige week begonnen. Op de fashionafdeling zit ze.’

Ik schud mijn hoofd.

‘Mooi meisje. Echt heel mooi. Werkte als stylist voor *DUNYA* in Berlijn en Milaan. Superinteressant allemaal. Straks GeSaLu? Gezellig samen lunchen?’

‘Ik heb al een lunchafspraak.’

Heb ik niet.

‘O jammer. Ik las over een tentje in de buurt waar ze superlekkere avocadotoast hebben.’

‘Gwen, avocado’s kunnen echt niet meer.’

Vraag me niet waarom ik zo tegen haar doe. Ik doe zo tegen iedereen sinds het uit is. Sinds zes maanden en twee weken en drie dagen, dus. Behoorlijk onuitstaanbaar en geloof me, dat vind ik zelf ook.

‘Ander keertje dan.’ Ze neemt een slok van haar koffie.

De rest van de ochtend beantwoord ik mijn e-mail, ik schrijf aan een stuk over tie-dye en vul een enquête, over

woonplaats en reistijd, in, die ik kreeg doorgestuurd van Gwen.

Na de middelbare school hadden Vivian, Ronnie en ik een zomer lang gezocht naar een perfecte plek voor ons drieën. We bekeken een tiental huizen in de stad. Vivian wilde niet in de Bijlmer, niet in Nieuw-West, niet in Osdorp. Ronnie wilde een markt om de hoek en een badkamer los van de wc. Ik wilde geen ratten. We keken naar vervallen panden in het centrum, een opgeknapt verzorgingstehuis tegenover ARTIS, een statig pand aan de Valeriusstraat, en toen we het bijna opgaven en het erop leek dat we geforceerd het ondenkbare – iets zoeken zonder elkaar – moesten gaan doen, vond Vivian deze woning in West. Ze kreeg na een heleboel smeken en slijmen haar ouders zover om het te kopen. Zo waren ze dan ook wel weer. De etage was eigenlijk net te klein voor ons drieën om in te wonen, maar we hielden het vol totdat Ronnie een studio van de toneelschool aan het Roelof Hartplein kreeg aangeboden en ik een woning in Oost vond.

Aanvankelijk veranderde er niet veel, we logeerden nog steeds elke zaterdag bij Vivian, we gingen nog steeds elke zondag uitbrakken en aten nog steeds op donderdag samen pizza. Totdat Ronnie vaak op donderdagen moest spelen, mijn ex steeds ruzie ging maken als ik een avond met vriendinnen iets wilde doen en Rogier bij Vivian roet in het eten gooide omdat ze ineens in het weekend mee moest naar zijn ouders in Leiden of naar babyshowers van de vriendinnen van zijn vrienden. Of ze wilde ‘fit zijn’ voor maandag.

Vivian was altijd al de sportiefste van ons drieën. Dat komt doordat ze vroeger goed kon turnen en elke ochtend voor school moest trainen. Ook in de weekenden moest ze elke ochtend voor het ontbijt van haar ouders hardlopen. Vivian haatte haar ouders en die confessie aan mij was het

startsein om samen te gaan spijbelen, want ik haatte mijn ouders ook. Urenlang liepen we gearmd door de stad, lieten een tongpiercing zetten bij een louche tent achter het station waar niet om je ID werd gevraagd, jatten spijkerbroeken bij de H&M en sieraden bij Bijou Brigitte, en probeerden gratis de bioscoop in te komen door te doen alsof we Frans waren. ‘De bioscoop is gratis in Frankrijk,’ zeiden we dan in gebroken Frans, waar nooit iemand iets van geloofde en waarna ons altijd nadrukkelijk werd verzocht om op te hoepelen. In het weekend gingen we dansen in 18+-clubs en aan het eind van de avond hielden we elkaars haar naar achteren terwijl we in steegjes moesten kotsen van te veel Malibu-cola en Passoa-jus. Heel soms ging Vivian met een jongen mee naar huis. Dan loog ze dat ze al zeventien was.

‘Mannen zijn heel aardig als ze iets van je willen,’ zei ze dan.

Maar wat als ik niks van hen wil? vroeg ik me altijd af.

Sinds een halfjaar woon ik weer bij Vivian in huis, in haar zolderruimte. Met een piepklein raam en een douche boven de wc. Ik kon na mijn relatiebreuk namelijk niet meer in Oost blijven wonen, omdat mijn ex elke week wel een paar keer op de stoep stond. Smekend om hem binnen te laten, om hem weer een sleutel te geven.

Maar daar trapte ik gelukkig niet meer in.

Om 11.16 uur word ik uit mijn overpeinzingen naar aanleiding van Gwens enquête getrokken door Edien, die naast mijn bureau komt staan. De pieken van haar korte kapsel – kastanjebruin met een grijze lok – staan zoals altijd zogenaamd willekeurig maar eigenlijk onwijs gestyled alle kanten uit. Een markante, hippe bril op haar neus. Ze draagt een van haar vele strakke, zwart-wit gestreepte jurken die haar jongensachtige figuur accentueren en een brede, leren

riem om de taille. Dun zijn is bij vrouwen namelijk een groot goed dat te allen tijde tentoongespreid dient te worden, zéker bij vrouwen boven de vijftig.

Ik heb haar niet gemist. Zij mij ook niet, zo te zien.

Ze wijst naar mijn bureau en maakt een gebaar, zo van: wat is dit allemaal voor teringzooi?

To be fair, ik had mijn bureau wel even op kunnen ruimen voor ik besloot een maand weg te blijven. De kranten en boeken die ik op kosten van het magazine heb besteld, ben ik de afgelopen weken niet netjes komen ophalen, zeg maar.

‘Dag Stephanie.’

Edien is de enige persoon op aarde die denkt dat ik eigenlijk Stephanie heet.

‘Ben je een beetje tot rust gekomen?’

Ze schuift mijn mininepcactus en een stapeltje kranten aan de kant en gaat met één bil op mijn bureau zitten.

‘Zeg, hoe lang werk jij hier nu?’

‘Bijna drie jaar.’

‘Precies. En je vindt de onderwerpen die ik aandraag nog steeds “geen reet aan”?’

Ik kuch even. ‘Nou ja. Geen reet, geen reet...’

‘Weet je wat het is, Stephanie? Toen ik hier bijna drie jaar werkte, was ik blij met elk onderwerp dat ik kreeg. Enfin, tijden veranderen blijkbaar, en dus heb ik nagedacht over wat je zei vlak voor je “break”...’

Bij het woordje break maakt ze aanhalingstekens in de lucht.

Ik heb werkelijk geen flauw idee wat ik allemaal heb gezegd, ik weet alleen maar dat ik gek werd, dat ik iedereen op de redactie wilde vermoorden. En haar nog het meest.

‘We gaan het er vanmiddag over hebben.’

Voor ze wegloopt kijkt ze nog even naar mijn afgetrapte

All Stars en de pet die ik heb opgezet omdat ik dacht dat het een leuke urban combi was, maar waar ik nu stevig aan begin te twijfelen.

Edien heeft het talent om je altijd het gevoel te geven dat je hier niet past. Te veel ideeën? Veel te gretig. Te weinig ideeën? Dan vraagt ze zich duidelijk af of je hier wel thuis hoort. Assertief? Is ze niet van gediend. Verlegen? Dat is niks voor iemand in de media.

*

Edien zit aan het hoofd van de tafel in die domme kubus, zogenaamd heel druk te zijn. Aan één kant van de tafel zit de rest van de directie, aan de andere kant zitten Gwen, Lizzy-Mae en de nieuwe collega, die inderdaad erg mooi is. Ze heeft een hoekig gezicht, met dikke randen kohl om haar ogen en donkere krullen die lukraak zijn vastgezet met wel twintig *bobby pins*. Ze houdt haar hoofd schuin om de tekst op mijn Florence Given-T-shirt te lezen: WOMEN DON'T OWE YOU PRETTY. Ze glimlacht en knikt naar me. Zij draagt een kort, paars velours vest waardoor je een stukje van haar buik ziet. Ik knik terug en probeer ook te glimlachen.

Elke nieuwe maand vindt Edien het dus nodig om ons, met de directie erbij, toe te spreken. Zodat 'de neuzen dezelfde kant op staan', maar volgens mij is het gewoon omdat ze het heel lekker vindt om zichzelf te horen praten.

'Goed...' Edien staat op en steekt theatraal van wal. 'Ik hoef jullie natuurlijk niet te vertellen dat we bij *DUNYA* al jarenlang keihard werken om voorloper in de scene te zijn en onze doelgroep kennis te laten maken met de nieuwste trends op het gebied van mode, lifestyle, interieur, make-up en alles wat een jonge vrouw bezighoudt. We zijn bij *DUNYA*

altijd vooruitstrevend geweest en het is dan ook met groot genoegen dat ik jullie mag mededelen dat we enorm in de lift zitten en klaar zijn om te groeien. Zo krijgen we bijvoorbeeld meer mogelijkheden om samenwerkingen aan te gaan. Zowel met *DUNYA* in Londen en Berlijn als met het hoofdkantoor in Milaan, en daar hebben we nu bijvoorbeeld Ava aan te danken.’

Ze knikt naar de nieuwe collega die net haar wijsvinger in een klein potje vaseline doopt en haar lippen ermee insmeert. ‘Ook gaan we heel langzaam in een andere richting bewegen. Eentje die meer gaat over innerlijke schoonheid, over impact.’ Edien komt overeind, plaatst haar vingertoppen op tafel en leunt voorover. ‘En daarmee komt er per 1 september een positie voor senior redacteur vrij.’

Ik ga wat meer rechtop zitten.

Gwen schrijft alles wat Edien zegt op.

‘Voor die functie zoeken we iemand die de grotere stukken gaat schrijven, eigen initiatief neemt en ideeën aan draagt die ook passen bij onze jongvolwassen lezers.’

Gwen begint heel hard te knikken. ‘Zoals bijvoorbeeld?’

‘Ach, je weet wel, human interest, feminisme en LHBTIQA+-dingen, en zo.’

De nieuwe collega en ik wisselen kort een blik.

‘Voor deze functie zijn we echt op zoek naar iemand met lef. Iemand die moeiteloos kan inspelen op wat er leeft. Iemand met het *DUNYA*-DNA. En, ja, we gaan de vacature ook online gooien, maar het liefst kiezen we natuurlijk iemand uit de *DUNYA*-familie.’

Ze kijkt veelbetekenend heen en weer tussen Gwen en mij.

‘En dan nog iets anders.’ Edien gaat weer zitten. ‘De vacatureprocedure loopt een beetje anders dan normaal. We gaan deze keer niet moeilijk doen met cv’s en allemaal ge-

sprekken, dat is ontzettend arbeidsintensief en bovendien liegen millennials altijd op hun cv's. Dus we vragen aan alle kandidaten om een artikel van tien pagina's, inclusief foto's, aan te leveren. Bij de foto's vragen we alleen om een moodboard om een beetje te kijken naar het creatieve inzicht. Het gekozen artikel gaat dan mee in het nummer van september en is dan ook meteen de introductie van de nieuwe senior redacteur.'

Het is alsof ik heel hard word wakker geschud. Alsof ik voor het eerst sinds jaren mijn bloed weer een beetje voel stromen en mijn hart weer hoor bonken. Alsof er vanbinnen toch nog iets leeft.

'Gwen, Stephanie, ik kan me zo voorstellen dat dit voor jullie wellicht interessant is. Jullie werken hier tenslotte al lebei bijna drie jaar.'

We knikken beiden.

'Ik wilde dit nieuws vast intern met jullie delen, maar weet wel dat we de vacature op 1 juli ook online gaan gooien. En zoals jullie in de vacature ook zullen lezen, hebben we er in de directie voor gekozen om met een thema aan de slag te gaan. We gaan ons natuurlijk niet al te veel met de invulling bemoeien, maar door middel van een thema kunnen we de stukken straks allemaal beter met elkaar vergelijken.'

Gwen en ik zitten op het puntje van onze stoel.

'Het thema is: daten.'

Ik vergeet heel eventjes te ademen. Daten? Is dit een grap? Nee, toch? Please, nee.

Ik kijk om me heen, maar niemand lijkt ervan in de war. Dan vinden mijn ogen die van Gwen. Ze steekt haar twee duimen naar mij op en ik zucht – duidelijk veel te hard.

'Jij vindt er iets van, Stephanie?' Edien vouwt haar handen samen. 'Jij zit toch altijd zo te miepen dat je geen uitdaging krijgt?'

‘Eh.’ Ik probeer mezelf te herpakken. ‘Heb ik dat gezegd?’
‘Ja, je zei,’ Gwen haakt in, ‘dat je het spuugzat bent om over dingen als mascara en fitness te schrijven.’

De nieuwe collega Ava gniffelt.

‘Thanks, Gwen.’ Ik schud mijn pony naar voren. ‘Fijn dat je zo oplet.’

*

Tijdens de lunch staat Gwen aan de andere kant van de kantine naar me te zwaaien. Die wil natuurlijk meteen ideeën uitwisselen. Brainstormen. Ik wijs naar mijn telefoon, doe mijn oortjes in en gebaar dat ik op een telefoontje wacht. In mijn ooghoek zie ik Ava dichterbij komen. Ze komt aan mijn tafel staan. Ik kijk naar haar navelpiercing, zij naar mijn Ferrari-vest. Dan trekt ze een oortje uit mijn oor.

‘Dus jij werkt hier al bijna drie jaar?’

‘Pardon?’ Ik doe mijn andere oortje ook uit. ‘Stond dat in de nieuwsbrief of zo?’

‘Nee, dat zei Edien net. In die meeting.’

O ja.

‘Mag ik even bij je zitten?’

Ze zegt ‘even’ als ‘effe’ en haar ‘z’ klinkt als een ‘s’. Voor ik kan reageren, schuift ze tegenover me. Ze pleurt een glimmende, lila tas op tafel en daar tovert ze twee focaccia’s en een nog dichte verpakking met buffelmozzarella uit tevoorschijn.

‘Jij komt zeker ook gewoon uit Amsterdam?’ vraagt ze.

Daarna legt ze de broodjes op een rieten placemat, bijt met haar tanden de verpakking van de mozzarella open en begint die te verdelen. Ik ga een beetje onhandig verzitten.

‘Eh, uit Rotterdam.’

'Same, same, but different,' zegt ze met volle mond. 'Vind je het wat? Amsterdam?'

'Mwah. Om eerlijk te zijn, had ik er iets meer van verwacht.'

'Echt hè? Voordat ik naar Milaan ging, heb ik in Berlijn gewoond. Als je daar in je blote kano met een clownsneus op boodschappen gaat doen, geeft niemand er iets om, dat is hier wel anders. Ik was helemaal vergeten hoe bekrompen Amsterdam is. Maar ja, m'n ouders wonen hier, weet je. Ik ben al een tijd niet thuis geweest. En het leek me wel chill om weer wat nieuwe connecties te maken.'

Ze neemt een flinke hap en gebaart naar het andere broodje.

'Moet je ook?'

'Nee, dank je.'

'Maarre, Amsterdam Fashion Institute gedaan of zo? Of School voor Journalistiek?'

'Ik heb Nederlands gestudeerd. Jij? Ik bedoel, hoe kom je aan die stageplek in Milaan? Zit je familie in de business?'

'Ben je gek. Mijn ouders staan op de Albert Cuyp. M'n zus doet wel soort van iets met kunst. Die zit veel in het buitenland. Kaapstad, Japan, New York. Maar ik ben gewoon goed in wat ik doe en ik ben Italiaans, spreek Italiaans, daarom kon ik daar een internship doen. Verder heb ik gewoon mijn hele leven in Amsterdam gewoond, hoor. Maar ik moet je zeggen: toen ik weg was, leek mijn hele leven hier meer een vage herinnering.'

Ze spoelt haar laatste hap weg met een grote slok cola zero.

Vreemd als mensen zeggen dat hun verleden vaag voor ze is. Als ik even mijn best doe, weet ik alles nog van vroeger in Rotterdam. Ik woonde in een kleine flat met mijn ouders in Charlois. School vond ik stom, want ik wilde het liefst

schilderen en tekenen en dat deden we altijd maar kort voordat we weer naar buiten moesten of in een kring moesten gaan zitten. Mijn lievelingsjuf heette juf Marjolein, van haar mocht ik heel vaak op grote vellen verven met mijn handen. Na schooltijd fietste ik meestal in mijn eentje rondjes op het pleintje voor de flat. En als ik 's avonds niet kon slapen en moest huilen, bonsde de onderbuurman met een bezem tegen zijn plafond. Of ik god-verre-domme stil kon zijn met mijn koopgoothoofd, omdat hij god-verre-domme zo de tv niet kon horen.

‘Zijn jouw ouders wel journalisten dan?’ vraagt ze.

‘Nee, mijn vader werkt in de bouw. Mijn moeder op een basisschool.’

‘Check. En ga je voor die promotie?’

Ik moet mijn best doen om haar pupillen te zien.

‘Maak je maar geen zorgen, hoor, we zijn geen concurrenten. Ik moet er niet aan denken. Laat mij maar lekker m'n eigen ding doen. Styling, accessoires, fotoshoots coördineren.’

Ik twijfel even of ik haar over mijn situatie moet vertellen. Ze glimlacht vriendelijk en schuift een nieuw blikje cola zero mijn kant uit. Ik besluit haar een deel te vertellen, maak het blikje open en leun naar voren.

‘Ik wil het wel graag, ja, want ik moet echt meer geld gaan verdienen. Veel meer geld. Ik heb een dingetje. Een soort schulddingetje. Schuldachtigiets.’

‘Check.’ Zegt ze opnieuw en ze knikt.

‘Het is iets wat ik graag achter me wil laten. En met mijn huidige salaris kan ik dat van ze-lang-zal-ze-leven-niet aflossen, zeg maar.’

Ik heb geen idee waarom ik haar dit toevertrouw, maar ze vertrekt geen spier en begint aan het tweede broodje.

‘Uuh, ik hoor je,’ zegt ze met volle mond. ‘Vertel verder.’

‘Het is nogal een lang verhaal.’

‘Oké, komt wel een andere keer dan. Sorry, ik ben heel goed met gezichten, niet met namen. Hoe heet je ook alweer? Stephanie?’

‘Steffie.’

Ze steekt haar hand uit. ‘Hé Steffie, ik heet Ava.’

Ik schud haar hand en besluit dat Ava en ik de enigen in dit gebouw zijn met iets van verstand.